

Sygn. akt I C 437/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Elżbieta Kuryło-Maciejewska

Protokolant: Anna Pakosz

po rozpoznaniu w dniu 08 grudnia 2015 roku w Dzierżoniowie

sprawy z powództwa **Kancelarii (...) S.A. z siedzibą w K.**

przeciwko **G. F.**

o zapłatę kwoty 729,99 zł

I/ zasądza od pozwanego **G. F.** na rzecz strony powodowej **Kancelarii (...) S.A. z siedzibą w K.** kwotę **499,99 zł** (czterysta dziewięćdziesiąt dziewięć złotych dziewięćdziesiąt dziewięć groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 7 maja 2014 r. do dnia zapłaty;

II/ w pozostałej części powództwo oddala;

III/ zasądza od strony pozwanego **G. F.** na rzecz strony powodowej **Kancelarii (...) S.A. z siedzibą w K.** kwotę **210,38 zł** tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV/ nadaje wyrokowi w punkcie I i III rygor natychmiastowej wykonalności.

początek tekstu

[Przewodnicząca 00:03:24.468]

Strona powodowa Kancelaria (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K. wystąpiła w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego G. F. kwoty 729 złotych 99 groszy wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 7 maja 2014 roku do dnia zapłaty, a nadto o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, że w dniu 30 października 2014 roku zawarła umowę przelewu wierzytelności z firmą (...) spółką z o.o. w W.... przepraszam K. Polska, dobrze, spółką z o.o. w W., o czym poinformowano pozwanego. Pozwany zawarł z wymienioną spółką w dniu 8 kwietnia 2014 roku umowę pożyczki na kwotę 400 złotych za pośrednictwem platformy internetowej należącej do cedenta. Pozwany zgodnie z umową pożyczki przed wypłaceniem przez cedenta środków pieniężnych w umówionej wysokości na wskazane przez niego konto bankowe, dokonał na konto bankowe cedenta przelewu w kwocie 1 grosz, celem potwierdzenia swoich danych osobowych oraz akceptacji warunków umowy. W tym dniu 11 kwietnia 2014 roku cedent wypłacił środki pieniężne zgodnie z zawartą umową pożyczki. Strona powodowa podniosła, że uzgodniony i zaakceptowany przez strony umowy całkowity koszt pożyczki, który pozwany zobowiązał się zwrócić wynosi 729 złotych i 99 groszy. Dodała, że termin zwrotu pożyczki ustalony został na dzień 6 maja 2014 roku, przy czym termin ten upłynął bezskutecznie. Strona powodowa wskazała, że na dzień wniesienia pozwu pozwany zobowiązany jest do zapłaty na jej rzecz kwoty 729 złotych 99 groszy. Zaznaczyła, że pozwany w dniu 30 października 2014 roku został wezwany do dobrowolnego spełnienia

świadczenia pieniężnego, jednakże wezwanie to nie odniosło żadnego skutku. Podkreśliła nadto, że dochodzona wierzytelność jest bezsporna, gdyż pozwany nie kwestionował wysokości swojego zobowiązania wynikającego z zawartej umowy pożyczki pomimo zawiadomienia drogą pocztową na wskazany przez niego adres, który dodatkowo potwierdzony został przelewem środków pieniężnych w wysokości 1 grosz na konto bankowe cedenta.

Postanowieniem z dnia 10 marca 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Dzierżoniowie.

Pozwany nie stawił się na rozprawę w dniu 8 grudnia 2015 roku, nie złożył żadnych wyjaśnień, odpowiedzi na pozew ani nie żądał przeprowadzenia rozprawy w jego nieobecności.

(...) spółka z o.o. z siedzibą w W. udziela pożyczek gotówkowych przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość. Warunkiem uzyskania pierwszej pożyczki jest rejestracja na stronie internetowej i utworzenie konta użytkownika na tej stronie. Wnioskowanie o kolejne pożyczki odbywa się w drodze złożenia wniosku on - line za pośrednictwem strony internetowej, przesłania wiadomości SMS, za pośrednictwem aplikacji dla systemów Android i OS. (...) prawidłowym wypełnieniu formularza rejestracji i potwierdzeniu podanego numeru telefonu komórkowego i po podaniu indywidualnego kodu (...) przesłanego na numer telefonu komórkowego pożyczkobiorcy, pożyczkobiorca przekierowywany jest do zabezpieczonego serwisu usług płatniczych w celu podania danych niezbędnych do przekazania wymaganej opłaty rejestracyjnej w wysokości 1 grosz, lub 50 groszy w przypadku skorzystania z przelewu za pomocą platformy sofort. Dokonanie tej czynności uznawane jest, jako akceptacja przez pożyczkobiorcę warunków umowy ramowej pożyczki. Umowa ramowa pożyczki określa między innymi kwestie kosztów udzielonej pożyczki w tym kwestie należnych odsetek umownych oraz prowizji liczonej indywidualnie w zależności od wyboru formy spłaty pożyczki przez pożyczkobiorcę, a nadto sposobu obliczania przez kredytobiorcę należności przeterminowanych oraz tak zwanych kosztów windykacyjnych i wynika to z umowy ramowej pożyczki numer (...). Pozwany G. F. zarejestrował się na stronie internetowej pożyczkodawcy, a następnie tytułem opłaty rejestracyjnej wpłacił na konto pożyczkodawcy kwotę 1 grosza. I dowodem na to jest kserokopia potwierdzenia wykonania przelewu na kwotę 1 grosza dokonanego przez pozwanego. W dniu 8 kwietnia 2014 roku pozwany zawarł z (...) spółką z o.o. w W. umowę pożyczki zgodnie, z którą miał otrzymać do wypłaty kwotę 400 złotych. Okres pożyczkobrania wynosił 25 dni. Pozwany zobowiązał się do zwrotu pożyczkodawcy kwoty 500 złotych, na którą składała się kwota 400 złotych pożyczki i kwota 100 złotych prowizji, do dnia 6 maja 2014 roku. Zgodnie z par. 4 ust. 1 zaakceptowanej przez pozwanego umowy ramowej, każda pożyczka udzielana przez pożyczkodawcę jest oprocentowana w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, są to odsetki maksymalne. Odsetki zwiększają sumę zadłużenia z tytułu pożyczki, spłacane są łącznie z kolejnymi ratami pożyczki. Wysokość odsetek maksymalnych ustalana jest według przepisów Kodeksu cywilnego z zastrzeżeniem zapisu par. 4 ust. 2 i 6 umowy ramowej, a za udzielenie pożyczki naliczana jest prowizja. W związku z wyborem przez pozwanego spłaty pożyczki w jednej racie, płatna była ona w następującej formie: a - całkowita kwota pożyczki; b - prowizja w wysokości 1 procent na dzień dla pożyczek udzielanych na okres od 7 do 30 dni i c - odsetki maksymalne. Wynika to z umowy ramowej pożyczki oraz kserokopii potwierdzenia wykonania przelewu na kwotę 400 złotych. Pozwany wpłacił jedynie kwotę 1 grosza, jest to fakt niesporny. Umową przelewu wierzytelności zawartą pomiędzy kredytodawcą, a Kancelarią (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w K. z dnia 30 października 2014 roku strona powodowa nabyła wierzytelność cedenta wobec pozwanego z tytułu wyżej opisanej umowy pożyczki. Dowodzi tego kserokopia umowy przelewu wierzytelności z dnia 30 października 2014 roku wraz z załącznikiem do umowy. Pismem z dnia 30 października 2014 roku strona powodowa zawiadomiła pozwanego o przelaniu na rzecz strony powodowej należnych od pozwanego wierzytelności w łącznej wysokości 729 złotych i 99 groszy. Jednocześnie poinformowała pozwanego, że z tytułu umowy pożyczki pozostało... pozostała do zwrotu właśnie ta kwota i jest to kserokopia zawiadomienia o dokonaniu przelewu wierzytelności z dnia 30 października 2014 roku.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie jedynie w części.

Zgodnie z treścią art. 339§1 kpc jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, Sąd wyda wyrok zaoczny. Zaś zgodnie z §2, w tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Uznanie za prawdziwe twierdzeń pozwu nie zwalnia jednocześnie Sądu od oceny zasadności żądania opartego na tych twierdzeniach. Twierdzenia pozwu budzą uzasadnione wątpliwości, jeżeli zasadne wydaje się na przykład, że nie odpowiadają one w pełni rzeczywistości lub nie zawierają jej pełnego obrazu, co występuje w rozpoznawanej sprawie. W wypadkach uzasadnionych wątpliwości nie można przyjmować za prawdziwe twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych. W takiej sytuacji nie można wydać wyroku, opierać się tylko na tych twierdzeniach i należy przeprowadzić postępowanie dowodowe celem wyjaśnienia powstałych wątpliwości. Sam, zatem brak odpowiedzi na pozew nie jest wystarczający do wydania wyroku zaocznego w sytuacji, gdy dowody i twierdzenia powoda są niekompletne i pozostawiają wątpliwości, co do okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sporu (tak w wyrokach Sądu Najwyższego z dnia 14 sierpnia 1972 roku, III CR 153/72, OSNCP 1973 numer 5 pozycja 60, a także w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1997 roku I CKU 115/97).

W pierwszej kolejności wskazać należy, że żadnych wątpliwości nie budzi w niniejszej sprawie legitymacja czynna strony powodowej Kancelarii (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K.. Poprzez przedłożenie umowy cesji wierzytelności w pełni kompletnej i zawierającej wykaz przejętej wierzytelności wykazała nabycie od cedenta wierzytelności przysługującej jej od pozwanego z tytułu umowy pożyczki z dnia 8 kwietnia 2014 roku. Z mocy, zatem artykułu 509 Kodeksu cywilnego przeszła na nią, jako cesjonariusza wierzytelność przysługująca zbywcy wobec pozwanego. W niniejszej sprawie uzasadnionych wątpliwości nie budzi także istnienie zobowiązania przysługującego stronie powodowej. Niewątpliwie z inicjatywy pozwanego pomiędzy stronami doszło w dniu 8 kwietnia 2014 roku do zawarcia w drodze elektronicznej umowy regulowanej przez ustawę z dnia 18 lipca 2002 roku o świadczenie usług drogą elektroniczną. Zawarta pomiędzy stronami umowa określana, jako umowa pożyczki pod względem prawnym stanowiła kredyt konsumencki zawierany na odległość w rozumieniu artykułu 5 punkt 13 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim oraz artykułu 6 i następnych ustawy z dnia 2 marca 2000 roku o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny. Zgodnie, bowiem z artykułem 3 ustęp 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 złotych, albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki (artykuł 3 ustęp 2 punkt 1). Natomiast przez kredyt konsumencki zawierany na odległość rozumie się umowę o kredyt konsumencki zawieraną z konsumentem bez jednoczesnej obecności obu stron przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość (artykuł 5 punkt 13). Przedmiotowa umowa pożyczki spełnia powyższe przesłanki, wobec czego stosuje się do niej przepisy przytoczonej ustawy. Umowa o kredyt konsumencki winna zostać zawarta w formie pisemnej. Umowa powinna być sformułowana w sposób jednoznaczny i zrozumiały (artykuł 29 ustęp 1 i 3). Treść umowy o kredyt konsumencki została uregulowana w artykule 30 ustęp 1 ustawy, zgodnie, z którym umowa powinna określać między innymi rzeczywistą roczną stopę oprocentowania oraz całkowitą kwotę do zapłaty przez konsumenta ustaloną w dniu zawarcia umowy o kredyt konsumencki wraz z podaniem wszystkich założeń przyjętych do jej obliczenia (punkt 7), informację o innych kosztach, które konsument zobowiązany jest ponieść w związku z umową o kredyt konsumencki, w szczególności opłatach, prowizjach, marżach, o kosztach usług dodatkowych, jeżeli są znane kredytodawcy oraz warunki, na jakich koszty te mogą ulec zmianie (punkt 10), następnie skutki braku płatności (punkt 12), sposób zabezpieczenia i ubezpieczenia spłaty kredytu, jeżeli umowa je przewiduje (punkt 14).

Zawarta pomiędzy stronami umowa pożyczki nakładała na pożyczkobiorcę obowiązek zwrotu pożyczonej kwoty. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarczył dowodów wywiązania się przez pożyczkobiorcę z warunków umowy.

Pozwany prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy nie skorzystał z uprawnienia do złożenia odpowiedzi na pozew, w której mógłby zakwestionować twierdzenia strony powodowej. W tej sytuacji nie budzi wątpliwości, że na

pozwany ciąży obowiązek zwrotu przedmiotu pożyczki w kwocie 399 złotych 99 groszy tytułem całkowitej kwoty pożyczki, to jest kwoty pomniejszonej o 1 grosz uiszczony przez pozwanego. Taką też kwotę kapitału nabyła strona powodowa w drodze cesji wierzytelności.

Umowa pożyczki przewidywała, że na całkowity koszt pożyczki w przypadku jednej spłacanej raty składa się oprócz całkowitej kwoty pożyczki także prowizja w wysokości jednego procenta na dzień dla pożyczek udzielanych na okres od siedmiu do trzydziestu dni oraz odsetki maksymalne (paragraf 4 ustęp 1 punkt 1 umowy ramowej). Pozwany zawierając umowę wyraził zgodę na obciążenie go tymi kosztami udzielenia pożyczki. W związku z wybranym przez pozwanego sposobem spłaty zaciągniętej pożyczki obowiązany był on, zatem, spłacić także prowizję za udzielenie pożyczki w wysokości 100 złotych. Kwota ta została wyszczególniona w przedmiotowej umowie i została doliczona do kapitału. Wysokość wskazanych kosztów nie została zakwestionowana przez pozwanego i jest zgodna z warunkami umowy, wobec tego roszczenie powoda również w powyższym zakresie jest zasadne i nie wywołuje wątpliwości.

Należało odmówić jednak zasadności żądaniu w zakresie pozostałej kwoty, to jest, co, do kwoty 230 złotych. Strona powodowa nie wykazała w ogóle, co jest podstawą tej należności. Nie przedstawiła w tym zakresie żadnych dokumentów źródłowych, wskazujących na sposób naliczenia tej należności, wobec czego Sąd pozbawiony został możliwości jakiegokolwiek weryfikacji zakresu zobowiązania pozwanego w tym zakresie. Co więcej również w uzasadnieniu pozwu precyzyjnie nie wyjaśniono, z jakiego tytułu kwota ta została naliczona. Nie wymieniono poszczególnych składników, jakie mają składać się na kwotę stanowiącą całkowity koszt udzielonej pożyczki. Owszem w umowie pożyczki zastrzeżono, że na całkowity koszt pożyczki w przypadku jednej spłacanej raty oprócz całkowitej kwoty pożyczki i prowizji za udzielenie pożyczki składają się także odsetki maksymalne. Strona powodowa w żaden jednakże sposób nie wykazała, że na żadaną kwotę składa się także kwota odsetek maksymalnych. Nie uszło także uwadze Sądu, że przedmiotowa umowa regulowała także kwestie należności przeterminowanych oraz tak zwanych kosztów windykacyjnych, które należne były pożyczkodawcy w związku ze zwłoką od pożyczkobiorcy, jednakże to na stronie powodowej ciążył, zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w artykułe 6 Kodeksu cywilnego, spoczywał ciężar udowodnienia, co składa się na pozostałą kwotę żądania, to jest kwotę 230 złotych. Wskazać w tym miejscu należy, że strona powodowa jest przedsiębiorcą korzystającym z profesjonalnej obsługi prawnej, z tych względów powinna być świadoma zasad prowadzenia procesu cywilnego i występowania w nim w charakterze strony aktywnej. Przypomnieć jednak wypada, iż strona powodowa nie może się powoływać przed Sądem na dokumenty, nawet gdyby ich treść była znana pozwanemu, jeżeli nie zostały przedstawione, jako dowody w sprawie. Nie powinna także w sposób ogólnikowy formułować twierdzeń, które mają uzasadniać żądanie pozwu, Sąd jest bowiem, w takiej sytuacji, pozbawiony możliwości zweryfikowania zasadności zgłoszonego roszczenia. Strona powodowa zastępowana przez profesjonalnego pełnomocnika powinna zatem, wykazać się należyłą aktywnością dowodową. Zaniechanie strony powodowej w tym zakresie może tylko zadziałać na jej niekorzyść. Uznać, zatem należało, iż strona powodowa w toku niniejszego postępowania wykazała się bierną postawą, co do zgłoszonego żądania przewyższającego zasądzoną kwotę. Mając powyższe na względzie na uwzględnienie zasługiwało roszczenie do wysokości zasądzonej kwoty 499 złotych 99 groszy. Sąd oddalił natomiast powództwo w pozostałym zakresie.

Orzeczenie o odsetkach uzasadnia przepis artykułu 481§1 Kodeksu cywilnego. Stanowi on bowiem, że, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, choćby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wysokość odsetek reguluje przepis artykułu 481 paragraf 2 Kodeksu cywilnego, który stanowi, że jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona należą się odsetki ustawowe. W przedmiotowej sprawie strona powodowa domagała się odsetek ustawowych od dnia 7 maja 2014 roku, to jest od dnia wymagalności i od tej daty Sąd zasądził odsetki ustawowe.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu zostało oparte o treść przepisu artykułu 100 k.p.c., który stanowi, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań, koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko, co do nieznaczonej części swego żądania, albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny Sądu. Z uwagi na fakt, że strona powodowa uległa przeciwnikowi tylko, co do nieznaczonej części swego żądania,

w ocenie Sądu, uzasadniało nałożenie na pozwanego obowiązku zwrotu stronie powodowej wszystkich kosztów. Na poniesione przez stronę powodową koszty procesu składa się kwota 30 złotych tytułem opłaty sądowej od pozwu, kwota 180 złotych wynagrodzenia pełnomocnika zawodowego oraz 38 groszy tytułem prowizji od opłaty skarbowej dokonanej zgodnie z regulaminem e-pozwów, co daje łącznie kwotę 210 złotych 38 groszy.

Orzeczenie zawarte w punkcie czwartym wyroku oparto na przepisie artykułu 333 §1 punkt 3 k.p.c., wedle którego Sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności, jeżeli wyrok uwzględniający powództwo jest zaoczny.

[koniec części 00:23:49.734]